

ANGELUS

Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín

1. čtení: Sk 10,34a.37-43 2. čtení: Kol 3,1-4

Ev.: Jan 20,1-9

Žl 118 **Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!**

Kapka rosy z Božího slova: Apoštolové strávili s Pánem tři roky života. A přece věří a chápou teprve nyní, když se ujišťují o tom, že Ježíš skutečně vstal z mrtvých.
Hrob je prázdný! Aleluja!

Chcem-li s Kristem živí býti,
s ním se vždy těšiti,
musíme hříchům zemřítí,
s ním pohřbeni býti.

Místo jemu připraviti
v skále srdce svého,
to jest: v dobrém stálí býti
podle slova jeho.

Pochovejme ho v srdcích svých,
mažme mastí drahou,
ze všech těchto věcí vonných
dobře připravenou:

Z myrhy, což je bázeň Boží;
ona hřích zahání
a dobré skutky v nás množí,
brání porušení.

Aloe k tomu býti má,
ta má moc hojící,
což živou víru znamená,
od hříchů čistící.

Těž kadidlo, ta věc vonná,
v tu mast se má stlouci,
ono modlitbu znamená,
pravou zbožnost vroucí.

Jestliže to učiníme
s láskou, oddaností,
v srdci svém Krista najdeme
živého s radostí.

Hymnus z ranních chval, Bílá sobota

Radost z Krista, který vpravdě z mrtvých vstal
Dám přeje a žehná

P. František Antonín Dostál

Každý řetěz, který nás poutá, lze přetrhnout...

Mezi člověkem a Bohem stály v minulosti dvě zdi, které bránily našemu plnému společenství s Bohem: zeď přirozenosti (Bůh je „duch“ a my jsme „tělo“) a zeď hříchu. Ježíš odstranil překážku přirozenosti svým vtělením a překážku hříchu svou smrtí na kříži, a proto už nic nebránilo vylítí jeho Ducha a lásky.

„Vyznáš – li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš – li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen“ (Řím 10,9). Spása tedy závisí na víře ve vzkříšení.

Utrpením Pán přešel ze smrti do života a otevřel cestu nám, kteří věříme v jeho vzkříšení, abychom ze smrti do života přešli i my. (Sv. Augustin)

Vzkříšením Ježíše nám Otec dal životu naději. Vzkříšení není jen základní kámen křesťanství, ale i síla, která vnitřně živí jeho naději.

Kdyby Kristus opravdu nebyl vzkříšen, byla by jak naše naděje, tak naše víra marná. Když už člověk opravdu nemá co doufat, ráno vstává a už vůbec nic neočekává, je jako mrtvý.

Pokaždé, když vzklíčívá v srdci lidské bytosti naděje, je to jako zázrak. To, co zmůže naděje, nezmůže žádná propaganda. Předmětem křesťanské víry je vzkříšení z mrtvých: Ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, s Ježíšem také vzkřísí nás (2Kor 4,14).

Musíme se nechat vzít za ruku nadějí. Musíme doufat, že i v našem životě se může něco změnit, že není pravda, že vše bude osudově pokračovat, jak to bývalo vždycky, a pro nás se neobjeví nic nového pod sluncem. Doufat znamená věřit, že tentokrát to bude jiné, i když jsi věřil už stokrát a pokaždé se zklamal. Jestliže přes to všechno doufáš, Bůh ti přijde na pomoc. Žádný pokus, ani když vyšel naprázdno, není marný a zbytečný, pokud je upřímný.

„Ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jako orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.“ (Iz 40,31)

Každý řetěz, který nás poutá, lze přetrhnout, ať je sebestarší a sebetvrdší. Protože Ježíš sestoupil v Duchu za těmi, kdo leželi v temnotách podsvětí, „rozrazil bronzová vrata a železné závory zlomil“ (Žl 107,16), může tedy každého z nás vysvobodit z jakéhokoliv duchovního vězení a ze smrti. Může zavolat – a také volá – mne, tady a teď, jako zavolal na pohřbeného Lazara: „Pojď ven!“ *

Svátek Velikonoc se slavil už v židovství a Ježíš neumřel právě o nich náhodou, ale aby bylo zřejmé, že pravou velikonoční obětí je on a že jednou provždy uskutečňuje to, co se do té doby dalo jen obrazně.

R. Cantalamessa , www.pastorace.cz

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PĀNĚ

Ve všech velikonočních evangeliích to jsou ženy, kdo spěchá ke hrobu a setkává se se Vzkříšeným. To byla jistě výzva pro mužskou církev. Lukášova poznámka ukazuje skepsi mužů vůči zprávám žen. „Těm (apoštolům) však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim“ (Lk 24,11). Muži chtějí všechno vidět a uchopit, ono neviditelné však nespátří. Ženy mají cit pro zrození a smrt. Setrvávají u kříže, zatímco muži prchají. Právě ony jsou svědky nového zrození, nového života, který vstává z hrobu.

V Matoušově evangeliu se ženy hned na konci sabatu, tedy při setmění, vydaly „podívat se ke hrobu“ (Mt 28,1). Řecké slovo „theorein“ znamená: vidět, meditovat, reflektovat, pozorovat. Ženy chtěly hrob pozorovat, mlčky hledět na toho, kdo se dotkl jejich srdcí. Zjevně hodlaly držet u hrobu stráž: chtěly být u Ježíše i ve smrti, vytrvat u něho a přemýšlet o tajemství jeho života. Mají odvahu vydat se do noci a vytrvat ve smutku u hrobu. Právě proto smějí prožít vzkříšení a setkat se se Vzkříšeným. Ženy se méně obávají návštěvy umírajících či cesty na hřbitov. Pro ně patří smrt k životu právě tak jako narození. Muži se takovým tématům jako nemoc a smrt raději vyhnou – mají z nich strach. Nevědí, co mají umírajícím

řící. Je pro ně těžké být s truchlícími. Ale tak nemohou prožít ani proměnu smrti. Ženy i přes smrt věří životu. Když potkávají Vzkříšeného na cestě do města, přicházejí k němu spontánně: „Ženy přistoupily, objímaly jeho nohy a klaněly se mu“ (Mt 28,9). Sklánějí se před tajemstvím života, protože je silnější než smrt. Láskyplně objímají jeho nohy. Protože se nebojí dotknout hrobu, mohou se dotknout i Vzkříšeného a v něm se dotknout života, který zvítězil nad smrtí. U Marka a Lukáše přicházejí ženy za svítání ke hrobu, aby pomazaly Ježíšovo tělo vonnými oleji. Chtějí mu prokázat poslední službu lásky. Samy připravily vonné masti z různých bylin. Jejich láska k Ježíši jeho smrtí nekončí – objímá ještě i Ježíšovo mrtvé tělo. Na první pohled se to zdá nesmyslné, neboť v orientálním podnebí by mohla být mrtvola již v rozkladu. A přece věří láska stále na zázraky. Láska je silnější než smrt: to mohly ženy prožít na vlastní kůži. Nesetkaly se s Ježíšovou mrtvolou, ale se Vzkříšeným. Ježíš žije. Tak neustí jejich láska do prázdna, ale míří k tomu, který navěky žije a miluje.

Církev by dnes dobře učinila, kdyby uvěřila poselství žen, protože mají zdravý cit pro to, co by v nás mohlo probudit život. Velikonoční evangelia jsou tedy pozváním, abys Ty dnes dával pozor obzvláště na to, co Ti chtějí říci ženy doma v rodině, v práci nebo při osobním setkání. Kde uslyšíš něco nového a neobvyklého? Kde vycítíš v jejich slovech hodnotu vzkříšení? Každý z nás má různé „stránky“ své duše. Ženy, které se u hrobu setkaly se Vzkříšeným, nám chtějí dodat odvahu jedné takové „stránce“ důvěřovat: je jí vnitřní tušení našeho srdce. V tichých impulsech našeho srdce zakoušíme vzkříšení. V něm se nás často dotýká Vzkříšený, abychom měli odvahu vstát, přicházet k lidem, říkat, co máme na jazyku, chopit se problému, který nás tíží. Proto dnes vědomě naslouchej tichým hlasům svého srdce: vědí totiž, že se vzkříšení může dnes stát i pro Tebe skutečností. Věří, že život zvítězí nad smrtí a že láska je silnější než smrt.

Anselm Grün, www.pastorace.cz

Ohlášky:

- ☉ Milovaní farníci, bratři a sestry, vzhledem k okolnostem, které nastaly v naší zemi v souvislosti s nemocí koronavir, dávám na vědomí, že až do odvolání nebudou ve farnostech, které spravuji (Hustopeče nad Bečvou, Bělotín, Čermotín a Špičky) žádné veřejné bohoslužby. Neděle je den Páně, který nás i přes to všechno zavazuje!!! Dle rozhodnutí otce arcibiskupa je dán dispenz od fyzické účasti na mši svaté. Využijte, prosím, možnosti TV Noe, rádia Proglas, či jiných on-line přenosů. Je třeba se přenosu účastnit plně, tedy, ne že si pustím mši sv. jako kulisu. Ani ve všední dny veřejné bohoslužby nebudou. I když by se nás sešlo méně než 30, vždy hrozí možnost rozšíření nákazy. Pohřby budou pouze v úzkém kruhu rodiny. Jsme v Božích rukách, a tedy spoléháme na Boží pomoc, protože to není v našich silách. Nicméně to, co můžeme udělat, udělejme. Nezapomínejme se modlit a spojme se v modlitbě každý den ve 20 hod. Pamatujme na nemocné i na lékaře a ošetřovatele. Já jsem na faře k dispozici. Ať už budete potřebovat sv. zpověď, nebo budete chtít svaté přijímání, stačí se domluvit: a) osobně b) na tel. čísle: 733 741 614 c) přes email: farahustocepe@gmail.com V modlitbě na Vás pamatuje a žehná P. František Antonín Dostál.
- ☉ Budeme prožívat týden velikonočního oktávu.
- ☉ Kostel v Čermotíně bude otevřen k osobní modlitbě v neděli Zmrtvýchvstání 15.-16.00 hod.
- ☉ Kostel v Hustopečích bude otevřený od rána do večera, ale pouze předsiň. Prosím, abyste mezi sebou dbali bezpečně vzdálenosti.

světlem pro mé nohy je tvé slovo

aneb přečteme Písmo svaté za jeden rok

neděle	pondělí	úterý	středa	čtvrtek	pátek	sobota
12. IV.	13. IV.	14. IV.	15. IV.	16. IV.	17. IV.	18. IV.
Nm 28-30 Ž 34	Nm 31-33 Ž 35	Nm 34-36 Ž 36	Reflexe	Gal 1-3 Ž 37	Gal 4-6 Ž 38	Reflexe

Budte zdraví!

Těmi to slovy oslovil Pán Ježíš ženy, které jdou od hrobu. Nejprve se setkali s andělem, který jim řekl: „*Vy se nebojte. Vím, že hledáte Ježíše, ukřižovaného. Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte a podívejte se na to místo, kam byl položen. A rychle jděte a povězte jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých.*“ (Mt 28,5-7) Na cestě se pak setkávají s Pánem Ježíšem: „*Budte zdraví!*“ (Mt 28,9) To je pozdrav, který také někdy používáme, když se potkáme. A zvláště v tento čas řádící pandemie je to velmi aktuální pozdrav i přání. Tak i já Vám všem přeji: „Budte zdraví!“

Annuntio vobis gaudium magnum: Christus resurrexit! Resurrexit vere!

Oznamuji vám velikou radost: Kristus vstal z mrtvých! Vpravdě z mrtvých vstal!

Tuto zprávu nám o vigilii slavnosti Zmrtvýchvstání zvěstovaly zvony, které umlkly na Zelený čtvrtek. Nejprve ztichly, ale nyní se nedají utiřit! Kristus žije!!!

Prefekt města Antiochie Olybrius se těmito slovy posmíval křesťanům: „*Vy ctíte za Boha člověka, který byl mezi lotry ukřižován.*“ Na to mu odpověděla sv. Markéta: „*Odkud pak to víš, že Kristus byl ukřižován mezi lotry a že zemřel na kříži?*“ – „*Vždyť jsem to sám četl ve vašich evangeliích,*“ řekl Olybrius. „*Dobře,*“ odpověděla Markéta, „*však jen čti dále a dočteš se, že též Kristus ukřižovaný jako zločinec třetího dne vlastní mocí vstal z mrtvých. Ty vidíš jen Kristovo ponížení, viz také blesk jeho slávy. Já nevěřím v božství Kristovo, protože trpěl, ale že je Bůh, věřím, protože On vlastní mocí vstal z mrtvých.*“

Hluboké křesťanské pravdy vždy nalézají odlesk v Boží přírodě. Jako slunce, do kterého se nelze podívat, vrhá svůj obraz na tichou vodní hladinu, tak i vznešená pravda o budoucím vzkříšení těl má svůj obraz všude, kam jen v jarním čase pohlédneme. Probouzí se nový život; čilý ruch nastává všude tam, kde před tím panoval mrtvý klid. Velikonoční pozdrav: „*Aleluja!*“ rozlévá se po kraji, a vnímavé oko, kamkoli pohlédne, s radostí poznává, jak ruka Všemohoucího všude vpisuje veliké slovo: „*R e s u r r e c t i o – v z k r í š e n í .*“

P. František Antonín Dostál, duchovní správce